

Anonimizētā versija

Tulkojums

C-111/21 – 1

Lieta C-111/21

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2021. gada 25. februāris

Iesniedzējtiesa:

Oberster Gerichtshof (Austrija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 28. janvāris

Prasītāja un revīzijas sūdzības iesniedzēja:

BT

Atbildētāja un atbildētāja revīzijas tiesvedībā:

Laudamotion GmbH

AUSTRIJAS REPUBLIKA

[..]

OBERSTER GERICHTSHOF

Oberster Gerichtshof [Augstākā tiesa] kā revīzijas instances tiesa [..] prasītājas BT, Vīne [..], [..] lietā pret atbildētāju *Laudamotion GmbH*, Švehata, [..] par 6953,60 EUR (ieskaitot procentus un izdevumus) (prasības summa: 5000,00 EUR), sakarā ar prasītājas revīzijas sūdzību par *Landesgericht Korneuburg* [Kornoiburgas apgabaltiesas] kā apelācijas instances tiesas 2020. gada 7. aprīļa spriedumu [..], ar kuru tika grozīts 2019. gada 12. novembrī *Bezirksgericht Schwechat* [Švehatas pirmās instances tiesas] bez atbildētāja klātbūtnes pieņemtais spriedums, [..], [..] pieņēma

L ē m u m u :

I. Pamatojoties uz LESD 267. pantu, uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus: **[oriģ. 2. lpp.]**

1. Vai pasažierim nelaiemes gadījuma rezultātā radušies psihiska rakstura traucējumi, kas kvalificējami kā saslīmšana, ir “miesas bojājumi” *Konvencijas par dažu starptautisko gaisa pārvadājumu noteikumu unifikāciju, kas noslēgta 1999. gada 28. maijā Monreālā, ko Eiropas Kopiena parakstījusi 1999. gada 9. decembrī, un kas tās vārdā apstiprināta ar Padomes Lēmumu 2001/539/EK (2001. gada 5. aprīlis), 17. panta 1. punkta izpratnē?*

2. Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

Vai iepriekšminētās konvencijas 29. pants nepieļauj prasību par zaudējumu atlīdzināšanu, kas ir paredzēta piemērojamās valsts tiesību normās?

[..]

P a m a t o j u m s :

[1] 1. Fakti, uz kuriem balstīts lēmums:

[2] 2019. gada 1. martā prasītāja devās ceļā no Londonas uz Vīni ar atbildētājam piederošu lidmašīnu. Pacelšanās laikā eksplodēja kreisais dzinējs un lidmašīna tika evakuēta. Prasītāja izkāpa pa avārijas izeju pie labās puses spārna. Labējā spārna dzinējs joprojām bija kustībā, un reaktīvais spēks aizmeta prasītāju vairākus metrus pa gaisu. Kopš tā laika viņa cieš no miega un koncentrēšanās traucējumiem, garastāvokļa svārstībām, pēkšņām raudāšanas lēkmēm, stipra noguruma un stostīšanās. Prasītājai [orig. 3. lpp.] tika diagnosticēti pēctraumatiskā stresa traucējumi, un tāpēc viņai tiek piemērota ārstniecība.

[3] 2. Pušu argumenti un prasījumi:

[4] Prasītāja lūdz atlīdzināt ārstniecības izmaksas 4353,60 EUR apmērā un atlīdzību par sāpēm un ciešanām 2500,00 EUR apmērā. Viņa lūdz arī noteikt atbildētāja atbildību par turpmākiem zaudējumiem. Sākotnēji prasītāja uzskatīja, ka atbildētājas atbildība tieši izriet no Monreālas konvencijas (turpmāk tekstā – “MK”) 17. panta 1. punkta. Jebkurā gadījumā atbildētāja ir atbildīga saskaņā ar papildus piemērojamām Austrijas tiesību normām.

[5] Atbildētāja uzskata, ka MK 17. panta 1. punkts ir attiecināms tikai uz miesas bojājumiem tiešā nozīmē, bet ne uz psihiska rakstura traucējumiem. Saskaņā ar MK 29. pantu nav atļauts piemērot valsts tiesību normas; MK to izslēdz.

[6] 3. Līdzšinējā tiesvedība:

[7] [..] [Tiesvedība pirmās instances tiesā]

[8] Pirmās instances tiesa prasību apmierināja [..]. Tika atzīts, ka MK 17. panta 1. punkts nav piemērojams, jo norma paredz atbildību tikai par miesas bojājumiem. Tomēr atbildētāja ir atbildīga saskaņā ar Austrijas tiesību

normām, kas paredz kaitējuma atlīdzību arī psihiska kaitējuma gadījumā, ja tas – kā šajā gadījumā – ir kvalificējams kā saslimšana. [oriģ. 4. lpp.]

- [9] Atbildētāja iesniedza apelācijas sūdzību par šo nolēmumu. [..]
- [10] Apelācijas instances tiesa sūdzību noraidīja. Tā piekrita pirmās instances tiesas viedoklim, ka MK 17. panta 1. punkts nav attiecināms uz tikai psihiska rakstura traucējumiem. Tāpēc rodas jautājums, vai prasītāja var pamatot savu prasību ar Austrijas tiesību normām, kas piemērojamas saskaņā ar kolīziju tiesību noteikumiem. Šīs tiesības paredz prasību par kaitējuma atlīdzību arī tikai psihiska rakstura traucējumu gadījumos, ja tie ir kvalificējami kā saslimšana, t.i., ja tiem nepieciešama medicīniska ārstēšana vai tie ir vismaz diagnosticējami. Tomēr saskaņā ar MK 29. pantu Austrijas tiesību normas aizstāj šīs konvencijas noteikumi. MK 17. panta 1. punkts paredz kompensācijas prasību par personai nodarīto kaitējumu tikai par miesas bojājumiem šaurākā nozīmē. Šī regulējums ir galīgs, valsts tiesību normas nav piemērojamas.
- [11] Oberster Gerichtshof ir jāpieņem lēmums par prasītājas revīzijas sūdzību, kas iesniegta par šo spriedumu. Tā uzskata, ka “valsts tiesību izslēgšanas risinājums”, uz kuru balstīts šis spriedums, nav piemērojams. Drīzāk būtu jāpieņem “ietvara risinājums”. Saskaņā ar to prasījumi, kas pamatoti ar valsts tiesību normām, varētu pastāvēt vienlaikus ar prasījumiem, kas pamatoti ar konvencijas normām, bet uz tiem attiecas konvencijas noteiktie nosacījumi un atbildības ierobežojumi. Revīzijas ietvaros *Oberster Gerichtshof* ir jāpārbauda apstrīdētā nolēmuma pareizība visos aspektos. Tāpēc tai arī jāprecizē, vai MK 17. panta 1. punkts faktiski [oriģ. 5. lpp.] nosaka, ka tikai psihiska rakstura traucējumu gadījumā kaitējuma atlīdzība nav jāmaksā.
- [12] 4. Juridiskais pamats:
- [13] 4.1. Atbildētājas atbildība ir jānovērtē saskaņā ar *Konvenciju par dažu starptautisko gaisa pārvadājumu noteikumu unifikāciju* (Monreālas konvencija). Šīs konvencijas piemērojamība izriet no tā, ka lidojuma sākumpunkts un galapunkts atradās dažādās līgumslēdzējās valstīs (Apvienotā Karaliste, Austrija), tātad tas bija starptautisks pārvadājums MK 1. panta izpratnē.
- [14] 4.2. Eiropas Kopiena Monreālas konvenciju parakstīja 1999. gada 9. decembrī un savā vārdā apstiprināja ar Padomes 2001. gada 5. aprīļa Lēmumu 2001/539/EK. (Tādēļ) tā ir Savienības tiesību sistēmas neatņemama sastāvdaļa, un līdz ar to Eiropas Savienības Tiesas kompetencē ir sniegt prejudiciālu nolēmumu par tās interpretāciju. [..].
- [15] 4.3. Strīds ir par šādu Monreālas konvencijas noteikumu interpretāciju:

MK 17. panta 1. punkts:

Pārvadātājs atbild par zaudējumiem, kas radušies pasažiera miesas bojājumu vai nāves gadījumā, taču vienīgi pie nosacījuma, ka nelaimes gadījums, kurš izraisīja miesas bojājumus vai nāvi, notika gaisa kuģī vai jebkuru iekāpšanas vai izkāpšanas darbību laikā.

MK 29. pants:

Saistībā ar pasažieru, bagāžas un kravas pārvadāšanu jebkuru prasību pēc zaudējumu atlīdzības, lai kā tā būtu pamatota – ar šo konvenciju, ar līgumu, ar tiesību aktiem par kaitējuma atlīdzību vai kā citādi, — var iesniegt tikai saskaņā ar nosacījumiem un atbildības ierobežojumiem, kuri **[orig. 6. lpp.]** noteikti šai konvencijā, neskarot jautājumu par to, kas ir personas, kurām ir tiesības iesniegt prasību un kādas ir viņu attiecīgās tiesības. Jebkurā šādā prasībā zaudējumi, kas pēc būtības ir soda nauda vai naudas sods, vai citi zaudējumi, kas nav faktiskā kaitējuma kompensācija, ir neatgūstami.

[16] 4.4. Saskaņā ar Austrijas tiesību normām, ja tiek izpildīti pārējie nosacījumi, kaitējuma nodarītājs ir atbildīgs arī par psihiska rakstura traucējumu sekām, ja tie ir kvalificējami kā saslimšana, t.i., tiem ir nepieciešama ārstēšana [...]. Tas it īpaši attiecas uz pēctraumatiskā stresa traucējumiem, kuriem nepieciešama ārstēšana [...]. Šajā gadījumā saskaņā ar vispārējiem principiem kaitējuma nodarītājam ir jāatmaksā kā materiālie zaudējumi (jo īpaši ārstēšanās izmaksas), tā arī jāmaksā atbilstoša atlīdzība par sāpēm un ciešanām kā atlīdzība par morālo kaitējumu.

[17] 5. Par pirmo prejudiciālo jautājumu:

[18] 5.1. MK 17. panta 1. punkts (vācu valodas redakcijā) paredz kompensāciju par zaudējumiem, kas radušies, pasažiera miesas bojājumu vai nāves gadījumā. Šis “miesas bojājums” (tiesai pieejamajās) Konvencijas autentiskajās valodās tiek saukts par “*bodily injury*”, “*lésion corporelle*” un “*lesión corporal*”. Pirmais jautājums ir vērsts uz to, vai šis termins ietver arī psihiska rakstura traucējumus, kuri, kaut arī kvalificējami kā saslimšana, nav miesas bojājumu sekas šaurākā nozīmē.

[19] 5.2. Ciktāl tas attiecas uz šo gadījumu, MK 17. panta 1. punkts būtībā atbilst Varšavas Konvencijas par dažu starptautiskā gaisa transporta noteikumu unifikāciju (turpmāk tekstā – “VK”) 17. pantam. **[orig. 7. lpp.]**

[20] (a) Iepriekš norādītais nesaskan ar VK 17. panta (neautentiskās) vācu valodas redakciju, kura skan šādi:

“Gaisa pārvadātājam ir jāatlīdzina zaudējumi, kas radušies tā rezultātā, ka pasažieris tiek nogalināts, tam nodarīti miesas bojājumi vai citāds kaitējums veselībai, ja negadījums, kura rezultātā zaudējumi tika nodarīti, noticis lidmašīnā vai iekāpjot vai izkāpjot.”

- [21] Atsauce uz “kaitējumu veselībai” liek domāt, ka VK 17. pantā ir iekļauti ne tikai “miesas bojājumi” šaurākā nozīmē, bet arī citādi “kaitējumi veselībai”, kas varētu aptvert arī tādu psihiska rakstura kaitējumu, kas kvalificējams kā saslimšana. Pamatojoties uz to, speciālajā literatūrā vācu valodā tiek argumentēts, ka MK 17. panta 1. punkts, kurā minēti tikai miesas bojājumi, ir formulēts daudz šaurāk, no kā jāsecina, ka psihiska rakstura kaitējuma kompensācija esot jāizslēdz [..].
- [22] (b) Šajā argumentācijā tomēr netiek ņemts vērā, ka VK 17. panta autentiskās versijas nepiedāvā nekādas norādes, ka varētu kompensēt zaudējumus, kas pārsniedz “*bodily injury*” (“*lésion corporelle*”, “*lesión corporal*”). Drīzāk šajā noteikumā kā papildu atbildības iemesls tika minēta “wounding” (“*blesure*”, “*herida*”), proti, pasažiera “ievainošana”. Šis termins bija acīmredzami šaurāks par terminu “*bodily injury*” (“*lésion corporelle*”, “*lesión corporal*”), un tāpēc tas tajā tika iekļauts. Nav saprotams, kāpēc VK 17. panta neautentiskā vācu valodas redakcijā ir atteikušies no [oriģ. 8. lpp.] “wounding” tulkojuma, un papildus “miesas bojājumiem” iekļāva arī terminu “kaitējums veselībai”.
- [23] (c) MK 17. panta 1. punkts atšķiras no VK 17. panta autentiskajām versijām tikai ar to, ka termins “wounding” nav iekļauts. Tomēr tādejādi netika ierobežota šī noteikuma piemērošanas joma. Tā kā termins “wounding” VK 17. pantā bija jāsaprot kā “*bodily injury*” gadījums un tāpēc patiesībā bija lieks; tāpēc tā neiekļaušana nemaina nozīmi. Salīdzinot VK 17. panta un MK17. panta 1. punkta vācu valodas redakcijas, pretēji speciālajā literatūrā pārstāvētajam viedoklim (iepriekš [a]), nekādā gadījumā nevar secināt par MK 17. panta 1. punkta piemērošanas ierobežojumu. (vairāk par MK 17. panta 1. punkta vēsturi skat. zemāk 5.4. p.).
- [24] 5.3. *Common Law* tiesu praksē un lielākajā daļā vācu valodā publicētajā doktrīnā tiek runāts par šauru interpretāciju.
- [25] (a) Ņemot vērā būtībā nemainīgo formulējumu – kā iepriekš parādīts – MK 17. panta 1. punkta interpretācijai var izmantot judikatūru par VK 17. pantu. Tajā, pamatojoties uz ASV Augstākās tiesas 1991. gada 17. janvāra spriedumu lietā *Eastern Airlines, Inc. v. Floyd* [..], pārsvarā apgalvots, ka termins “miesas bojājumi” neaptver psihiska rakstura kaitējumus, proti tādus kaitējumus, kas nav miesas bojājumu rezultāts šaurākā nozīmē [..] [oriģ. 9. lpp.] [..]. Tas jo īpaši attiecas uz pēctraumatiskā stresa traucējumiem, kuriem nav fiziskas izpausmes [..].
- [26] (b) Lai gan šie spriedumi pieņemti gandrīz vienīgi *Common Law* tiesību sistēmas ietvaros, tiem seko arī vairums profesionālo rakstu vācu valodā. Tajos tāpat tiek pieņemts, ka psihiska rakstura kaitējumus saskaņā ar MK 17. panta 1. punktu nevar atļūdzināt [..]. Galvenokārt tas tiek pamatots ar normas formulējumu un tā iespējamo ierobežojumu saistībā ar VK 17. pantu ar termina “kaitējums veselībai” izslēgšanu (bet par šo skat. 5.2. punktu

- iepriekš). Savukārt, citi autori atbalsta viedokli par atbildību saistībā ar psihiska rakstura kaitējuma nodarījumu, ja tas paredzēts valsts tiesību normās [..].
- [27] 5.4. Uzskats, ka MK 17. panta 1. punkts neaptver psihiska rakstura traucējumus, jebkurā gadījumā nav vispāršaistošs.
- [28] (a) Tas izriet no tuvākas MK 17. panta 1. punkta [..] ģenēzes izpētes: Konvencijas pagaidu projektā tika paredzēts **[oriģ. 10. lpp.]** noteikumos par atbildību iekļaut arī terminu “*mental injury*”. Diplomātiskajā konferencē par to netika panākta vienošanās. Tomēr konferencē tika atzīmēts, ka termins “*bodily injury*” ir iekļauts Konvencijā
- “on the basis of the fact that in some States damages for mental injuries are recoverable under certain circumstances, that jurisprudence in this area is developing and that it is not intended to interfere with this development, having regard to jurisprudence in areas other than international carriage by air [...]” [..]
- [29] Tādējādi konference patiesībā atstāja jautājumu atklātu; galu galā termina “miesas bojājumi” interpretācija tika atstāta judikatūras ziņā [..]. Tāpēc normas ģenēze neierobežo termina “miesas bojājumi” turpmāko izpratni. No otras puses, no diplomātiskās konferences apsvērumiem nevar secināt, ka šis jautājums būtu jāizvērtē saskaņā ar (citādi) piemērojamiem tiesību aktiem [..]. Unificētas tiesību normas būtībā ir jāinterpretē vienoti; atsauce uz valsts tiesību normām šaubu gadījumā nav pieņemama.
- [30] (b) Attiecībā uz MK 17. panta 1. punktu ir arī atzīts, ka var kompensēt psihiska rakstura kaitējumu, kas izpaužas arī fiziski. Tas nav apstrīdams par traucējumiem, kas izriet no miesas bojājumiem ([..] insulta, priekšlaicīgām dzemdībām vai kuņģa čūlas pēctraumatiskā stresa traucējumu dēļ). Turklāt var uzskatīt arī, ka psihiska rakstura kaitējumu simptomi ir pietiekami kā fiziskas izpausmes, lai pierādītu saslimstību; **[oriģ. 11. lpp.]** konkrētā gadījumā miega un koncentrēšanās traucējumi, pēkšņas raudāšanas lēkmes, prasītājas smags nogurums un stostīšanās. Saskaņā ar šo viedokli noteicošais nav fizisko simptomu apmērs, bet gan (arī) pierādījumi, ka uzrādītie psihiska rakstura traucējumi nav tikai simulēti, bet faktiski pastāv un ir kvalificējami kā saslimstība [..].
- [31] (c) Tāpat par labu plašajai interpretācijai ir arguments, ka arī (šķietami) tikai “psihisku” traucējumu gadījumā dažu neurotransmiteru sistēmu vielmaiņa tiek izmainīta [..], tātad ciktāl – pilnīgi neatkarīgi no iepriekš minētajiem simptomiem – ir arī fiziskas sekas šaurākā nozīmē, kuras izraisījis negadījums. Tas ir pierādīts nesen veiktā pēctraumatiskā stresa traucējumu pētījumā [..]. Tādējādi dalījums starp miesas bojājumiem šaurākā nozīmē un psihiska rakstura traucējumiem, kas kvalificējami kā saslimšana, zaudē jebkādu objektīvu pamatojumu. Tas arī liecina par labu

MK 17. panta 1. punkta piemērošanai arī psihiska rakstura traucējumu (konkrētajā gadījumā neapšaubāmi pastāvošiem), kuri kvalificējami kā saslimšana, gadījumā.

- [32] (d) Psihiska rakstura kaitējumu atlīdzināšanas iespējai nevajadzētu būt atkarīgai arī no tā, vai kaitējums radies pats par sevi vai kā sekas – pat ja tikai **[oriģ. 12. lpp.]** nelielas – miesas bojājumiem šaurākā nozīmē, kas arī izraisījis fiziskas sāpes [..]. Prasītāja šeit nepretendēja uz pēdējo, tāpēc var pieņemt, ka viņai nav nodarīts šāds kaitējums. Iesniedzējtiesas ieskatā tomēr nevar noteikt būtisku atšķirību, vai viņa negadījumā cieta arī (nelielus) miesas bojājumus šaurākā nozīmē, vai laimīgas sagādīšanās pēc izvairījās no tiem. Negadījuma psihiskās sekas, kas izpaužas fiziski un kuru cēlonis noteikti ir atbildētāja ziņā, ir prasītājas prasījuma pamatā.

5.5. Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, iesniedzējtiesa sliecas par labu plašai MK 17. panta 1. punkta interpretācijai. Arī (objektīvi) psihiska rakstura traucējumi, kas kvalificējami kā saslimšana, jāuzskata par miesas bojājumiem MK 17. panta 1. punkta izpratnē. Tomēr neapšaubāmi attaisnojams ir arī pretējs viedoklis. Tāpēc Eiropas Kopienu Tiesai tiek lūgts precizēt šo jautājumu.

- [34] 6. Par otro prejudiciālo jautājumu:

- [35] 6.1. Ja MK 17. panta 1. punkts neaptver psihiska rakstura traucējumus, rodas jautājums, vai prasība par atlīdzību var tikt pamatota ar attiecīgām valsts tiesību normām. Puses līdz šim nav apstrīdējušas Austrijas tiesību normu piemērojamību; tā rodas (ja nepastāv iespēja atsaukties uz iepriekš minētām konvencijas normām) atkarībā no prasības kvalifikācijas saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 864/2007 *[Roma II-VO]* 4. panta 2. punktu saistībā ar 23. panta 1. punktu (abu pušu pastāvīgā dzīvesvieta Austrijā) vai Regulas (EK) Nr. 593/2008 *[Roma I-VO]* 5. panta 2. punktu (prasītājas pastāvīgā dzīvesvieta un galamērķis Austrijā).

- [36] 6.2. Saskaņā ar Austrijas tiesībām šāda prasība būtu pieļaujama. Tomēr MK 29. pants paredz, ka “par **[oriģ. 13. lpp.]** pasažieru [..] pārvadāšanu jebkuru prasību pēc zaudējumu atlīdzības, lai kā tā būtu pamatota [..] var iesniegt tikai saskaņā ar nosacījumiem un atbildības ierobežojumiem, kuri noteikti šajā konvencijā”. Vācu valodā publicētajā doktrīnā attiecībā uz šo regulējumu ir pārstāvēti divi uzskati. Saskaņā ar MK 29. pantā paredzēto “valsts tiesību izslēgšanas risinājumu” jau sākotnēji tiek izslēgtas prasības par kaitējuma atlīdzību, pamatojoties uz citiem juridiskiem pamatiem [..]; saskaņā ar “ietvara risinājumu” MK prasību pamats pastāv līdzās valsts tiesību aktos paredzētajiem prasību pamatiem; uz pēdējiem attiecas konvencijas “nosacījumi un atbildības ierobežojumi”, taču tie nav principā izslēgti [..].

- [37] 6.3. Ja tiek pieņemts, ka MK 17. panta 1. punkts visaptveroši regulē atbildību par miesas bojājumiem, kas radušies nelaimes gadījumā gaisa kuģa ekspluatācijas laikā, arī “ietvara risinājums” nenoved pie valsts tiesību normu piemērošanas (ja atbilde uz pirmo prejudiciālo jautājumu ir noliedzoša). Šajā gadījumā netiktu izpildīts viens no Konvencijā paredzētajiem atbildības “nosacījumiem”, proti, miesas bojājumu esamība šaurākā nozīmē. Tāpēc valsts tiesību akti varētu tikt piemēroti tikai tad, ja konvencija būtu jāinterpretē tā, ka tā jau no paša sākuma nav attiecināma uz tikai psihiska rakstura traucējumu radītu kaitējumu. Tas acīmredzami ir prasītājas viedoklis. Iespējams, viņa balstās arī uz uzskatu, saskaņā ar kuru psihiska rakstura traucējumi, kas kvalificējami kā saslimšana, ir jāatlīdzina, ja uz tiem saskaņā ar spēkā esošajiem valsts tiesību aktiem attiecināms jēdziens “miesas bojājumi” **[orig. 14. lpp.]** [..].
- [38] 6.4. Tomēr šī viedokļa trūkums būtu tas, ka atbildības apjoms par miesas bojājumiem, ko izraisījis negadījums MK 17. panta 1. punkta izpratnē, būtu atkarīgs no piemērojamo valsts tiesību aktu satura. Tas būtu pretrunā ar konvencijas mērķi izveidot vienotu atbildības sistēmu. Turklāt ir apšaubāms pieņēmums, ka Konvencija jau *a priori* neattiecas uz nelaimes gadījuma radītām psihiska rakstura sekām. Tas tādēļ, ka MK 17. panta 1. punktu – ja uz pirmo prejudiciālo jautājumu tiek atbildēts noliedzoši – var saprast tā, ka miesas bojājumi nelaimes gadījuma dēļ tiek kompensēti tikai tad, ja tie izraisa nāvi vai miesas bojājumus šaurākā nozīmē.
- [39] 6.5. Šie apsvērumi ir pretrunā tam, ka saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir pieļaujama prasība par zaudējumu atlīdzību, ja MK 17. panta 1. punkts šādu prasību neparedz. Tomēr, tā kā nevar pilnībā izslēgt atšķirīgu MK 29. panta interpretāciju, Eiropas Savienības Tiesai tiek lūgts precizēt arī šo jautājumu.
- [40] 7. Tiesvedības apturēšana:
[..]